

Duhovna misel - 31. maj 2020

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

Binkošti. Sveti Duh je najodličnejši velikonočni Dar. On je Duh, ki ustvarja, ki vedno uresničuje nove reči. Iz učencev napravi ново ljudstvo

(1. berilo); v učencih ustvari ново srce (evangelij).

Novo ljudstvo. Na binkošti je Sveti Duh prišel iz nebes v obliki »ognjenih jezikov, ki so se razdelili, in nad vsakim je obstal po eden. Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in začeli govoriti v tujih jezikih« (*Apd 2,3-4*).

Sveti Duh najprej obstane nad vsakim in nato vse poveže med seboj. Vsakemu da en dar in vse poveže v edinosti.

Isti Duh ustvarja

različnost in edinost

in na ta način oblikuje novo ljudstvo, različno in zedinjeno: vesoljno Cerkev. Najprej z domišljijo in nepredvideno ustvari različnost; v vsakem času namreč poraja nove in raznolike karizme. Nato isti Duh uresniči edinost: poveže, zbere, ponovno sestavi harmonijo. Tako nastane prava edinost, po Božji zamisli, ki ne pomeni enoličnost, ampak edinost v različnosti

.

Naša molitev k Svetemu Duhu je zatorej v tem, da prosimo za milost, da sprejmemo njegovo edinost, pogled, ki kljub osebnim različnostim objame in ljubi njegovo Cerkev, našo Cerkev; da se zavzamemo za edinost med vsemi, da izničimo opravljanja, ki sejejo plevel, in zavisti, ki zastrupljajo, ker biti možje in žene Cerkve pomeni biti možje in žene občestva; pomeni tudi

prositi za srce, ki čuti Cerkev kot našo mater in naš dom: gostoljuben in odprt dom, kjer si med seboj delimo raznoliko veselje Svetega Duha.

Tako pridemo do druge novosti: ново srce. Ko se vstali Jezus prvič prikaže svojim, reče: »Prejmite Svetega Duha! Katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni« (

Jn

20,22-23). Jezus ne obsoja svojih, ki so ga zapustili in zatajili v trpljenju, marveč jim podari Duha odpuščanja. Duh je dan predvsem v odpuščanje grehov. Tu je začetek Cerkve, tu je vezivo, ki nas ohranja skupaj, cement, ki združuje opeko na hiši:

odpuščanje

. Odpuščanje je največja ljubezen, tista, ki ohranja povezane kljub vsemu, ki ne da, da bi se zrušilo, ki utrjuje in okrepi. Odpuščanje osvobodi srce in dovoli, da začnemo znova.

Duh nas spodbuja, da se napotimo po dvosmerni poti sprejetega in podarjenega odpuščanja, božjega usmiljenja, ki se spremeni v ljubezen do bližnjega, ljubezni kot »edinega kriterija, po katerem je treba vse storiti ali ne storiti, spremeniti ali ne spremeniti«.

Prosimo za milost, da bomo vedno bolj pripomogli k lepšemu obličju naše Matere Cerkve, s tem da se obnavljamo z odpuščanjem in s popravljanjem samih sebe: samo tako bomo lahko popravljali drugega v ljubezni

.

(papež Frančišek, 4. 6. 2017)

